

Què passa amb el lleure de Terrassa?

El regidor d'ICV Manel Pérez i l'educador en lleure Noel Duque exposen la seva visió sobre la situació que pateixen les entitats de lleure educatiu diari a la nostra ciutat

Ajuntament i esplais diaris calment la tensió³
(<http://www.naciodigital.cat/latorredelpalau/noticia/31358/ajuntament/esplais/diaris/terrassa/calmen/tensio>)

Noel Duque, educador, i el regidor Manel Pérez, cara a cara

Un moment complicat del lleure educatiu

NOEL DUQUE, educador en lleure

M'han ensenyat a ser humil, i no sé si ho faria millor, però sé que no ho faria pitjor. El lleure educatiu diari a Terrassa passa per un moment complicat, i només la vergonya mediàtica sembla donar moviment a la situació. Tot i que semblen un peix petit, tinc la sensació que la gent de la ciutat sap el que és important, però també de què els polítics demòcrates han d'obeir la veu del poble encara que les eleccions hagin acabat. Primera part d'un conflicte. Tot allò que no veuen els qui han de veure les coses. No es pot mirar de desprestigiar o treure importància a la tasca d'alguns moviments per tal de justificar errades o retallades. Reconsiderar no és cercar una excusa per a una decisió ja presa. Com que no dispo de 20 pàgines, començaré amb una clara mostra: Van ser els famosos ?tweets? del compte oficial del partit que s'encarrega de l'àrea de lleure i joventut.

El problema no són les formes, ni el "community manager", és que els responsables de l'errada només repetien el que senten a passadissos i despatxos, i es van veure amb l'autoritat de parlar a aquest nivell. Sembla una hipòtesi possible? Es va dir textualment a les entitats de lleure diari ?formació, molta formació no deixeu de formar-vos? i es va recalcar que es ?troben baixos? de política municipal. Tot amb un aire més que desagradable, tenint en compte que parlem d'un partit polític de veritable esquerra. Quina gran sorpresa es va emportar el partit, amb la resposta de la gent; moviments, altres partits, i moltíssimes persones es van indignar i van demanar rectificació i respecte. Hores després, va arribar una disculpa que no solucionava gens ni mica el menyspreu mostrat, molt descafeïnada i curiosament no tant ingeniosa com els atacs anteriors. S'ha de ser geniós també en positiu, no? En alguns moments penso que potser va ser un moment de cabreig, potser, com diuen, van mossegar l'ham que les entitats havien deixat caure amb les seves protestes totalment il·legítimes.

Sigui el que sigui, va ser un símptoma claríssim de què no es valora una tasca important. Després de molta lluita, i de molt temps pensant que el problema és que els polítics no prioritzen les entitats de lleure educatiu diari per incidir sobre la pobresa infantil (25%) i l'atur juvenil (50%), cal tornar al punt de partida i assumir que tots uns professionals de la política no coneixen la repercussió d'aquestes entitats en el seu territori, i que els hi hem de tornar a explicar. Les entitats de lleure educatiu diari han treballat per la ciutat, i han buscat recursos fora de l'ajuntament per abocar-los en barris de la ciutat i millorar la realitat. Han donat suport a infants i adolescents en totes les vessants de la seva vida, s'han convertit en un tentacle de l'administració als barris, i han orientat a veïns i veïnes en qualsevol problema del dia a dia. Han diagnosticat problemes, els han contingut, i han treballat al servei de la societat, en moltes ocasions de forma totalment voluntària,

i en els millors moments, en condicions de treball precàries. Però hi ha un punt que no caldria que expliquéssim, i és el punt, de vegades impalpable, de la transformació que han sofert aquests barris, i que sofririen de forma negativa en cas de desaparèixer aquests recursos.

L'èxit del jovent de Terrassa

MANEL PÉREZ, regidor d'ICV-EUiA

Entre les paradoxes més evidents que ens toca viure en aquest context actual de crisi, les que fan referència a l'educació, a l'atenció a la infància i la joventut són potser les que més criden l'atenció. El que m'amoïna més és la igualtat d'oportunitats, que és un terme paral·lel a la cohesió social. M'amoïna especialment la igualtat d'accés, m'amoïna també que aquells que no poden fer front a les quotes del servei de menjador, de llibres de text, de colònies, de la pràctica de l'activitat esportiva, deixin de gaudir d'aquests i d'altres serveis perquè no poden pagar la quota.

M'amoïna que els joves del futur de Terrassa no puguin assolir la seva autonomia plena, i no puguin disposar, optar i gaudir, de tot allò que els ajudi a construir i definir el seu projecte de vida. Compte, cal no tocar el nucli central de la cohesió social, perquè això genera desigualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació, fractura digital, desigualtats territorials, socials... Dit d'una altra manera: molts dels efectes de les retallades pressupostàries no es projecten sobre les desigualtats de manera immediata, sinó a mig i llarg termini, i aquí hi ha d'altres administracions que tenen moltes més responsabilitats, doncs estan fent polítiques públiques que van tancant possibilitats. La desigualtat és un fet real. Hem de caminar per alleugerir les distàncies entre les diferents realitats i activar l'apropament entre les diferències.

Són molts els que estem treballant en aquesta línia. La pròpia Administració local mitjançant els seus Serveis Socials, de Joventut, d'Educació, d'Esports... donant suport a entitats, reforçant programes o obrint-ne de nous. Però també són moltes les entitats i organitzacions que estan dedicant temps i recursos contra les desigualtats socials; les entitats del tercer sector, els esplais diaris de la ciutat, algunes entitats esportives, culturals... Ara com ara, però, allò que tenim entre mans, més que les respostes, són les preguntes. Tot apunta que més aviat no som davant del moment de respondre-les sinó d'aprofundir-les. En el continu i necessari repensar i en un moment tant complex, cal fer-ho; reconeixent la importantíssima i necessària tasca que fan moltes entitats de la ciutat, avaluant els diferents programes, renovant polítiques caduques. Amb l'esforç i el compromís de tothom i des de la coresponsabilitat podem anar dibuixant la geografia dels interrogants.